

PRŮVODCE MALÉHO

ČTYŘNOZÍ POMOCNÍCI

Dnešní plemeno má vynikající lovecké vlohy, v honitbě jej ale asi příliš často nepotkáte. Postihl ho problém, s kterým se potýká celá řada dalších plemen – od svého původního využití se pomalu přesunuje z plemen loveckých do kategorie plemen společenských. Je docela smutné, že podobný osud postihuje celou řadu dalších plemen, o jejichž využití v myslivosti zatím nikdo nepochybuje. Jako příklad lze uvést anglické setry, maďarské krátkosrsté ohaře nebo králíčí či trpasličí rázy jezevčků. Vratme se ale k dnešnímu plemeni.

Není to plemeno nijak staré. Jeho historie začíná v polovině XIX. století, kdy z Velké Británie a Irska emigrovalo do USA velké množství lidí. Jednalo se o lidi chudé, které vyhnal do nové země hlad, jednalo se ale i o lidi bohatší, kteří hledali nové uplatnění a asi také dobrodružství. Ti si sebou velmi často brali své psy.

Stejně jako v ostatních zemích i v USA hrál velkou roli lov. Nejednalo se jen o zábavu, ale i o důležitou oblast obstarávání potravy. Lov bez psů asi vůbec není možný. A tak se američtí lovci snažili pořídit lovecké psy.

Pravdou je, že moc velké uplatnění nenašla plemena ohařů. Jedná se o větší psy a udržet je živé a v dobré kondici dlouhou cestu přes moře nebylo jednoduché. Nelze si představovat že tak, jak známe z knih a filmů o Vinnetouovi, se

v Americe lovili jen bizoni. Oblíbeným zpestřením jídelníčků byli tetřevi, bažanti a sluky. Při jejich lovu se s oblibou používali slídiči, zejména pak anglický kokršpaněl, který položil základ chovu našeho dnešního plemene.

Lovilo se ve velkých prostorách, lovci se přesuovali z místa na místo na koních a vyhovovali jim psi menší, kteří se dali vozit s jezdcem na sedle. A tady se začíná historie našeho dnešního plemene dělit do dvou pohledů.

Ten jeden říká, že pro chov byli vybíráni malí jedinci, kteří se snadno vozili na koni. Druhý názor říká, že se zmenšené plemeno lidem tolik líbilo, že z něj udělali společenského psa.

Naše dnešní plemeno se řadí mezi slídiče a je považováno za slídiče nejmenšího. Je to kompaktní pes a výbornou silou kostry, není to ale v žádném případě pes hrubý nebo těžký. Na první pohled zaujme jeho hlava. Má čisté linie a vyznačuje z ní inteligence, laskavost a ostražitost. Standard uvádí, že pes má milý výraz. Ten tvoří nejen tvar hlavy, ale určitě i poměrně velké, dopředu otočené a kulaté oči. Morda je pevná, zuby spíše větší a schopné dobrého stisku. Na

CHOVATELE LOVECKÝCH PSŮ

lidi ale jeho sílu psi ani fenky nepoužívají. Uši jsou svíslé, dlouhé a osrstěné.

Krk má plemeno dlouhý tak, aby se hlava mohla sklonit až k zemi. Je to důležité pro práci s nízkým nosem i pro schopnost aportovat lehké zvěř. Hřbet je rovný a pevný. Prut (ocas) se dříve kupíroval, dne se ponechává v přirozené délce. Hrudník je široký tak, aby v něm měly prostor plíce a srdce. Není příliš hluboký, dosahuje jen k loktům. Končetiny jsou výborně osvalené a jejich pohyb je pravidelný a vytrvalý. O našem dnešním plemeni se říká, že má jeden z nejkrásnějších pohybů.

Srst je hedvábná, bohatá a měla by být snadno udržovatelná. Na hlavě je krátká, na těle středně dlouhá a na končetinách delší. Neměla by ale bránit psovi v pohybu a neměla by zakrývat linie jeho těla.

Srst může být černá, černá s pálením, hnědá, hnědá s pálením, také zlatá od nejsvětějších odstínů až po barvu červenou. Existují i vícebarevní jedinci. Ti mají dvě nebo více jasných navzájem zřetelně od sebe oddělených barev, z nichž jedna musí být bílá.

Plemeno má vynikající povahu. Psi i fenky jsou výborně ovladatelní, nevyhledávají rvačky a své lidi mají nadmíru rádi. Z pohledu loveckého psa je přitažlivá výborná cvičitelnost a přirozený zájem o zvěř bez snahy za ní bezhlavě utíkat. Plemeno má vynikající nos a použít se dá jako lovecký pes „pod flintou“, tedy pracující v kontaktu s lovcem. Je to také výborný a ochotný barvař.

Své jméno plemeno získalo podle země, v které bylo vyšlechtěno a také podle předka, který položil základ jeho chovu. Povídali jsme si o...

... americkém kokršpanělovi.

